

I svedekassen til Sicilien – Del 8 af 9

Lørdag, den 1. august 2009 (Auf wienerschnitzmühle!)

Vi kom forholdsvis tidligt op og havde aftalt, at ungerne kunne kravle ned i vores seng og sove videre, når vi kørte. De kravlede ned i kabinen, men jeg tror ikke, at de faldt i søvn igen.

Vi startede med at køre op og fylde tanken med dyre dråber diesel. Da vi kørte ind på tanken, kom en ældre mand ud og baksede med armene. Det viste sig, at hans kortlæser til VISA og de andre betalingskort var gået i stykker (eller også kunne han ikke få den til at virke) og modsat, hvad vi havde oplevet i Syditalien, når man ikke kunne betale med kort, undskyldte han mange gange. Vi havde heldigvis kontanter og efter at have betalt og ønsket ham en fortsat god dag, kørte vi videre mod Potsdam.

TomT ledte os igennem et smukt, smukt område ud til motorvejen, som vi nåede efter ca. 1 times kørsel. Det var egentlig slet ikke så tosset at se noget andet for én gangs skyld.

Selvom det ikke var alper med sne på toppen eller store vinmarker eller æbleplantager, var det nu alligevel vældigt. Let bakket landskab med stor frodighed. Der var solsikke-, korn- og majsmarker og mange træer, der omkransede de mange søer og åer.

Da vi ramte motorvejen, kørte vi ind på det første Raststelle, hvor vi købte noget brød og fik lidt morgenmad. Det var vist hårdt tiltrængt. Det her med at vågne op og køre mange kilometer på en kop kaffe, er ikke altid befordrende for et godt og sprudlende humør...

Vi skulle køre omkring 450 km., så det blev ikke én af de rigtig lange ture, men jeg kan godt mærke, at de mange kilometer, vi efterhånden har kørt, sidder i ryggen nu. Vi ramte et par køer, altså sådan nogen med biler i, som man sjældent undgår i tyskland, mest på grund af vejarbejde. I den modsatte retning, da vi nærmede os Berlin, så vi også en kø på knapt 20 km.

Kedelig måde at få overstået sin første feriedag på. 1 km. i timen i 20 km.

Da klokken blev 15.30 kørte vi ind på [Camping Sanssouci an der Pirchshheide](#) ad en lille port. Campingpladsen ligger midt i en skov ved en sø. Selve infrastrukturen på pladsen lader lidt tilbage at ønske, kunne vi konstatere, da vi skulle ind i receptionen og checke ind. Her var der ikke lige plads til både at køre ud og ind. "Hovedvejene" er også ganske smalle og levner heller ikke plads til, at to store vogne kan passere hinanden. Det har givet nogle ganske underholdende stunder ind i mellem med tyskere, der råbte gloser, som jeg nok ikke bør gengive her.

Vi valgte pladsen på det "store trafik hjørne", hvor bilerne både kører forbi ude på "hovedvejen" men også ned til pladsen, men så kunne vi selv komme ud forholdsvis nemt og uden at genere alt for mange. Selve standpladserne er meget trange og ikke særlig brede, men vi fik lige plads til vores bord og stole. Da vi havde fået pakket ud, gik vi en tur på pladsen for at se, hvor toiletter og baderum mv. lå. Vi endte nede ved søen, hvor der var etableret en lille græsplet, der udgjorde badestranden. Vejret var fint, så der sad nogle rundt omkring og der var flere – både voksne og børn – der plaskede rundt i det grønne søvand.

Pigerne ville rigtig gerne prøve vandet, så vi aftalte, at de kunne gå op og skifte til badetøj og gå tilbage med Jesper. Imens kunne jeg handle ind til aftensmad og sørge for, at den var klar, til de kom tilbage. Udvalget af kød i campingbutikken var stærkt begrænset, så beslutningen om, at menuen kom til at stå på Uncle Bens sur-sød med skinkekød, var ikke så vanskelig at træffe. Jeg bestilte ligeledes morgenbrød til dagen efter.

På stranden havde Jesper og pigerne mødt en anden dansk familie fra Århus. De havde også 2 piger. Alle pigerne havde aftalt at lege sammen efter aftensmaden og inden vi fik set os om, havde vi 5 unger liggende og se film i alkoven. Jeg var dødhamrende træt, så jeg var egentlig gået i seng for at sidde og skrive lidt, men jeg trak i tøjet igen for ikke at gøre børnene alt for bange. Jesper stod og talte med Søren, der var far til de to piger. Jeg gik ud for at hilse på og Søren viste sig at være en vældig rar fyr, der havde været på pladsen med sin familie i mere end en uge. De skulle hjem om mandagen efter 10 dage. Han fortalte, at de havde camperet i snart 20 år og havde primært været i Italien og Frankrig, men også i Kroatien og andre lande, og jeg synes, det kunne være sjovt at høre om nogen af deres erfaringer. De rejste i et 8-personers telt, som de havde haft i 5 år. Da vi også har overvejet muligheden med telt, var det jo ikke helt uinteressant at få en diskussion i gang, med nogen som rent faktisk havde prøvet det i rigtig mange år.

Vi blev inviteret på vin, men jeg var nødt til at takke nej. Jeg var så træt og havde en dundrende hovedpine og så er man ikke særlig godt selskab. Vi snakkede om muligheden for at tage et glas og en snak den efterfølgende dag og lavede en halv aftale.

Søren fortalte i øvrigt, at de havde prøvet at leje en båd, som de havde sejlet rundt i en hel dag. Hvis man kunne nøjes med en mindre båd, behøvede man ikke at have tysk sejlercertifikat. Det kunne vi også tænke os at prøve og besluttede, at vi ville spørge næste morgen, om det kunne lade sig gøre.

Ungerne blev sendt i seng og således sluttede den første dag i Potsdam.

Søndag, den 2. august 2009 (Tilbage til rødderne i Brandenburg)

Vi vågnede nok lidt senere end beregnet. Jeg var til gengæld frisk som en fisk i Templiner See, da jeg slog øjnene op. Solen skinnede fra en skyfri himmel og vi skulle ud at sejle! Jesper og jeg hentede morgenbrød og også her slog logistikken på pladsen et slag. Receptionen og butikken var bygget sammen, men man måtte kun gå ind i butikken ad én vej, stod der på et skilt. Det er i grunden fint nok, hvis man så blot overholder, at man kun ekspederer ad én vej. Nå, det er jo blot en lille ting, men vi stod i kø i 20 min. Til gengæld havde pigerne dækket bord, da vi kom tilbage. Totalt yndlingspiger!!

Da vi havde spist, gik vi frejdigt ned og sagde, at vi gerne ville leje en båd kl. 13.00. Den tyske udlejningsmand kiggede lidt sært på os og jeg troede, det var fordi, at jeg havde udtrykt mig forkert på tysk og forsøgte igen. "Heute??" (i dag??), spurgte han undrende. Vi smilede og nikkede, indtil han sagde, at det på ingen måde var muligt. Alt var udlejet, fordi det var søndag og vejret var så fint... Nødtur. Men igen, vores intellekt har det med at slå til på de mest besynderlige tidspunkter!

Inden vi gik i butikken, havde Jesper sat tøj i tørretumbleren, som var færdigt kl. 11.30. Vi trængte til rene t-shirts, bukser og sengetøj, ikke mindst!

Vi gik tilbage i camperen og snakkede om, hvad vi så skulle lave. Den sidste formiddagsbus til stationen var kørt, når tøjet var færdigt og vi ville ikke bare lade det ligge i tørretumbleren, da der var flere, der havde lagt deres tøj i "kø" derhenne.

Vi blev enige om at vove springet og pakke camperen til en køretur. Der var så mange biler, der kørte ud og ind, så at vi kørte en tur, kunne vist ikke genere nogen. Jesper foreslog, at vi kørte til Potsdam og så forstaden og derefter tog til Berlin mandag og tirsdag. Herefter kunne vi beslutte, om vi ville blive en ekstra dag og måske leje en båd onsdag, hvis det var godt vejr.

Pigerne legede med deres nye kammerater på legepladsen. Tøjet blev hentet fra tumbleren, lagt på plads, sengen blev redt, Jesper fik en lys ide og købte et kort over Potsdam, pigerne kom tilbage og der blev gjort klar til afgang.

Det var overraskende nemt at finde en p-plads og jeg gik ned og spurgte en mand, om vi skulle betale for at holde der om søndagen. Det skulle vi ikke, men til gengæld skulle bilen være parkeret i kørselsretningen. Det skal man åbenbart alle steder i Tyskland. Vi lærer lidt hele tiden. Den tyske mand var i øvrigt vældig sød og informerede om, hvad der var "muss sehen" i Potsdam. Vi tog hans råd om at gå en tur gennem Brandenburger Strasse, hvor en del af butikkerne havde åbent på trods af, at det var søndag. Vi startede med at gå ind på en hyggelig café, hvor vi fik de flotteste is! Kvalitet og kvantitet taget i betragtning, var de ikke endda ikke så dyre.

Bagefter slentrede vi gennem gågaden og kiggede på alle de sære ting, som bliver budt til salg til turister. Vi kiggede efter en heks eller en trolde til Mormor, men den eneste vi kunne finde, var en lille porcelænsfigur, der ikke engang lignede en rigtig heks, til €100 – og så ville jeg nok få skældud, hvis vi kom hjem med den...

Vi leder videre, når vi kommer ind til Berlin og alle butikkerne har åbent.

For enden af gågaden gik vi ned mod vandet for at tage en kanalrundfart eller hvad der nu blev udbudt. Igen skulle vi nok have undersøgt sagen, inden vi tog af sted, men det virker som om, at vi alle fire godt kan li', at vi ikke rigtig ved, hvad dagen bringer, før vi står i den. Vi læste på et stort skilt, at der ville være en afgang til en slotsrundfart kl. 16.00. Klokken var 15.15, så det kunne jo ikke passe bedre. Det var ret varmt og lummert, så vi nåede at få lidt koldt at drikke, inden der var ombordstigning og afgang.

Sejlturen var hyggelig, men lå i den mere kedelige ende af de rundfarter, vi har prøvet i forskellige byer. Man kunne næsten ikke høre, hvad der blev sagt i højttaleren og de slotte, vi troede, vi skulle se, var snarere små paladser, der lå langs søbredden. Det var langt sjovere at kigge på de, der tog sig en svømmetur i vandet. Både med og uden tøj (!). Sejlturen tog 1½ time og så slentrede vi tilbage mod camperen og håbede, at den stadig stod parkeret, hvor vi satte den og at ingen havde fået lyst til at tømme den for indhold.

Sulten meldte sig, inden vi nåede camperen og Jesper fandt en spøjs restaurant i en smøge, hvor der primært sad unge mennesker. Vi kunne vel nok falde ind...
To portioner chicken wings, chili con carne og en burgers tid senere, gik vi mætte og glade derfra. Nu skulle vi retur til pladsen og se, hvad aftenen bragte.

Pigernes yngste nye veninde kom løbende. Hun og familien havde lige bestilt mad på restauranten, men hun ville høre, om de måtte komme ned og se film bagefter. Hele familien kom forbi, da de havde spist og så var der dømt hygge med slik og film i camperen for ungerne og hygge med rødvin og snak i teltet. Kl. 23 brød jeg op, da ungerne kom ud af camperen og det også var begyndt at tordne og regne en smule. Familien fra Århus skulle køre næste morgen og ville måske også gerne i seng. Det havde været en hyggelig aften. Vi ønskede god tur hjem og fedtede tilbage i camperen for at rede op.

Senere på natten kom regnen for alvor, men vi mente, at vi havde garderet os ved at sætte stolene under vinduet og sat køleboksen i ly.

Mandag, den 3. august 2009 (Tap, tap, tap – Regen und böse)

Vi havde desværre ikke sat vores penge på, at det ville styrtregne hele natten og formiddagen. Jeg vågnede flere gange i løbet af natten, men faldt i søvn igen. Kl. 8 vågnede jeg for alvor af de meget tunge dråber, der hamrede løs på taget. Mange vogne kørte fra pladsen i løbet af kort tid og vi kunne igen fornemme, at vores plads lå midt i trafikknudepunktet, men så var der til gengæld noget at kigge på.

Lidt rådvilde blev vi bare liggende i sengen til klokken var 10. Vi kunne ikke helt beslutte, hvad vi skulle lave. Ingen af os havde lyst til at sjoske rundt inde i Berlin i regnvejr. Og jeg ved godt, at det blot handler om den rette påklædning og en paraply, men vi havde ingen af delene – for det regner jo ikke i vores ferie! ☺

Vi blev enige om, at køre en tur i et indkøbscenter, som vi havde fået anbefalet. Det kunne vi gøre, mens campingpladsen holdt lukket mellem kl. 13 og 15. Vi var igen heldige at finde en p-plads lige udenfor centeret. Vi havde ikke haft en chance for at parkere andetsteds, da der var højdebegrænsning på 2 m. på alle andre pladser. Vi gik ind i Sterncenter og det lignede alle andre indkøbscentre: En masse forskellige forretninger og et supermarked. Vi gik rundt og kiggede på vinduer og ønskede os en masse ting, men det eneste vi fandt, var Ringenes Herre 3 på DVD. Vi handlede ind til aftensmad, som bliver spaghetti med kødsovs. Woohoo.

Retur til campingpladsen. Jeg har det stadig lidt svært med at køre ind og ud fra pladsen, men det vil jeg arbejde lidt med, når vi kommer hjem...

Vi gik ned for at bestille morgenbrød og drikke noget varmt i restauranten. Pigerne fik kakao og vi fik kaffe. Alle 4 kopper havde en lille anordning på underkoppen, hvori der sad en minivaffel. Det var rigtig lækkert og ved nærmere eftertanke, havde det jo nok været et sjovt billede.

Jesper og pigerne så filmen (og vi havde sikret os, at den var på engelsk og ikke kun med tysk eftersynkronisering!!), da vi kom tilbage og jeg fik et par timer foran computeren.

Ikke en eneste gang har kameraet skudt i dag. Det er en slendrian og et sjuskeri, der ikke hører nogen steder hjemme, men der har ikke været forfærdeligt meget at tage billeder af.

Sådan lidt udenfor fortællingen, har min mave igen besluttet sig for at gøre knuder og kører nu på 7. dag uden at vise tegn på at løse knuden op. Jeg trænger til at få blæst udstødningen ud – så at sige. Hvis nogen har et godt råd til dén slags, tager jeg gerne imod. Man bliver meget træt og tung (i ordets bogstaveligste forstand!) og orker bestemt ikke det samme, som når alting fungerer. Det er rigtig irriterende, at de sidste dage af ferien skal ødelægges af sådan et åndssvagt problem.

Jeg fik bikset noget aftensmad sammen og bagefter så pigerne filmen færdig, mens jeg ryddede op og Jesper tog opvasken. Jeg fik efterfølgende en halv times tid for mig selv, mens de andre gik en tur. Man kan ind imellem godt trænge til lidt ro i ørerne, når man ikke har mere plads og er tvunget til at være inden døre det meste af dagen.

Dette blev også dagen, hvor jeg har skrevet mindst, taget færrest billeder, hvor det for første gang i vores ferie har regnet det meste af dagen, hvor jeg har haft mindst lyst til at foretage mig noget og hvor jeg også for første gang følte, at jeg trængte til et stykke rugbrød med leverpostej og så blev det også dagen, hvor jeg fik tid til at tænke over, at vores ferie snart er slut...

Planen for de næste dage er, at vi i morgen tager til Berlin og bruger hele dagen derinde. Hvis det bliver godt vejr, vil vi prøve at leje en båd nogle timer på onsdag og det er ingen hemmelighed (eller det er det faktisk, lige mens jeg skriver...), at det er mest for Jespers skyld ☺